

primit cu plăcere iar tangoul, devenit popular, a fost cîntat de Violeta Ionescu.

Dar, în ciuda unor omisiuni să le spunem fatale, lucrarea lui Nicolae Dinescu — *Revista de altădată* — scrisă vioi, constituie o lectură plăcută și instructivă.

Recomandăm autorului, care se oprește cu rela-tarea sa în decembrie 1937, cînd a fost „Focul de la Vox“, unde deschisese stagiunea Tănase, să-și continue interesanta „trecere în revistă“.

IOAN MASSOFF

CRONICA DISCULUI

Două simfonii de Mihail Andricu

Electrecord a gravat, nu de mult, *Simfoniile a VI-a și a XI-a* de Mihail Andricu, lucrări care ilustrează cu elocință maniera de a scrie a compozitorului.

Simfonia a VI-a este o lucrare de proporții însemnate. Fără a asculta de forma clasică a genului, ea se impune prin frumusețea-i melodică, prin rigoarea cu care sînt realizate unele forme ca *Passacaglia*, *Fuga*, de asemenea prin coloritul armonic și orchestral și prin desăvîrșita unitate a stilului.

Sînt de relevat cîteva trăsături esențiale: caracterul grav și sobru, am spune chiar dramatic, al primei părți, cu culminația ei impunătoare, peste care însă, în final, flautul aduce o melodie luminoasă, reconfortantă. Cu un ascuțit simț al contrastelor, autorul creează ulterior o mișcare însuflețită în care vibrează antrenante ecouri de cîntec de joc românesc. Foarte expresivă apare apoi partea lentă cu melodia ei atît de cantabilă, cu

armonizarea pe alocuri îndrăzneată, în care secțiunea mijlocie sugerează o atmosferă senină. Subliniem, de asemenea, chipul în care apar organizate în finalul lucrării, anumite momente polifonice deosebit de atrăgătoare. Într-o *Fugă la patru voci* și a cărei realizare, deși riguroasă, oglindește din plin fantezia creatoare a compozitorului.

Una dintre cele mai importante lucrări ale lui Mihail Andricu rămîne, neîndoios, *Simfonia a XI-a*. Ea este intitulată „*In memoriam*“ fiind închinată amintirii eroilor care s-au jertfit pentru triumful ideilor de dreptate și libertate socială. Scrisă în 1970, ea a fost prezentată pentru prima oară de orchestra Radioteleviziunii dirijată de Iosif Conta în cadrul Concertului festiv de muzică românească consacrat aniversării semicentenarului Partidului Comunist Român. Nota dominantă a *Simfoniei* este puternicul ei conținut dramatic. În general, muzica lui Mihail Andricu este foarte luminoasă, lirică, deseori are o notă veselă. De data aceasta însă, chiar în prima parte a lucrării apare un motiv sumbru la coardele grave. Motivul inițial, întunecat, apăsător, va reveni, iar o mișcare agitată creează clipe de puternică tensiune. Compozitorul intensifică atmosfera dramatică în partea următoare a simfoniei care îmbracă aspecte de-a dreptul tragice. Însăși indicația mișcării arată că este asemănătoare unui marș funebru. Trombonul expune tema principală în accente dureroase. Marșul funebru pare că se apropie, apoi se îndepărtează, se stinge...

Dar în ultima parte, corul intonează solo un cîntec splendid de o mare simplitate și deosebit de evocator. Preluat de orchestră care, ca întotdeauna, este extrem de aerată, încheie lucrarea într-o atmosferă de izbîndă și pace nobilă.

Ambele lucrări, realizate cu un înalt și exemplar meșteșug, relevă un desăvîrșit echilibru și înalta capacitate artistică a compozitorului.

J.-V. P.